

Suerte rumano

Val

Mi-amintesc și-acuma, Doamne,
Om la patrușcinci de toamne,
Când eram copil, pe luncă,
M-a trimis mama la muncă,
Și-am muncit tot în prostie,
Nu tu casă, nu moșie,
N-am găsit măcar nevastă,
Să mai am înc-o năpastă,
Iar de bani, de niciun fel!
Când priveam în portofel,
Înjuram, fără perdea,
Apropo de mama mea!

Iară, vără-miu, Costică,
Ce noroc pe el, adică,
Mă-sa, că pe ea am boală,
L-a trimis să facă școală,
Facultăți, un doctorat,
Văru'...supraeducat,
A-nvățat atâta carte,
Moară Veta, să n-am parte!
Neamu' tot nu pot să-l pui,
Nici la deștu mic a' lui,
Mă-sa, nu mai zic că mor...
I-a făcut un viitor!

Dar, norocul e că noi
Avem un guvern de soi,
Il iubesc, l-am și votat
De cinci ori!...e democrat!
N-a ținut de școală cont,
Ori c-ai fi ultimul tont,
Ne-a adus la un nivel
Ca să fim plătiți la fel,
De-am ajuns, ca și Costică,
S-am o leafă bunicică,
Și...făcând de ani și ani,
Amândoi aceiași bani,
A venit, deh! rândul lui,
Om cu școală, cum vă spui,
Să-l aud pe arătură,
Cum pe mă-sa o înjură...

Telelei, ca doi nebuni,
Culegând de zor căpșuni!

Valeriu Cercel